



KOMUNIKAT PRASOWY nr 179/22

Luksemburg, 9 listopada 2022 r.

Wyrok Sądu w sprawie T-158/21 | Minority SafePack – one million signatures for diversity in Europe/Komisja

Sąd potwierdził komunikat Komisji odmawiający podjęcia działań wnioskowanych w ramach europejskiej inicjatywy obywatelskiej „Minority SafePack – one million signatures for diversity in Europe”

Działania podjęte przez Unię w celu podkreślenia znaczenia języków regionalnych i mniejszościowych oraz promowania różnorodności kulturowej i językowej wystarczają do osiągnięcia celów tej inicjatywy

Skarżący, Citizens' Committee of the European Citizens' Initiative „Minority SafePack – one million signatures for diversity in Europe”, zażądał od Komisji Europejskiej zarejestrowania proponowanej europejskiej inicjatywy obywatelskiej (EIO) zatytułowanej „Minority SafePack – one million signatures for diversity in Europe”¹.

Celem proponowanej EIO było wezwanie Unii Europejskiej do przyjęcia szeregu aktów prawnych z myślą o poprawie ochrony osób należących do mniejszości narodowych i językowych oraz o wzmocnieniu różnorodności kulturowej i językowej w Unii.

Po zarejestrowaniu proponowanej EIO przez Komisję² i zebraniu wystarczającej liczby podpisów na jej poparcie skarżący przedstawił rozpatrywaną EIO Komisji. W następstwie zajęcia stanowiska przez Parlament Europejski w sprawie tej EIO³, Komisja 14 stycznia 2021 r. przyjęła komunikat⁴, w którym odmówiła podjęcia wnioskowanych w EIO działań dotyczących, między innymi, wśród dziewięciu wymienionych wniosków:

- zalecenia Rady w sprawie ochrony i wzmocnienia różnorodności kulturowej i językowej w Unii (wniosek 1);
- decyzji lub rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady, mających na celu stworzenie finansowanego przez Unię ośrodka różnorodności językowej w obszarze języków regionalnych i mniejszościowych, zajmującego się wspieraniem różnorodności na wszystkich poziomach (wniosek 3);
- zmiany ustawodawstwa Unii w celu zagwarantowania prawie równego traktowania bezpieczeństwa i obywateli Unii (wniosek 6);

¹ Na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 211/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie inicjatywy obywatelskiej (Dz.U. 2011, L 65, s. 1), uchylonego i zastąpionego z dniem 1 stycznia 2020 r. rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/788 z dnia 17 kwietnia 2019 r. w sprawie europejskiej inicjatywy obywatelskiej (Dz.U. 2019, L 130, s. 55).

² Decyzja Komisji (UE) 2017/652 z dnia 29 marca 2017 r. w sprawie proponowanej inicjatywy zatytułowanej „Minority SafePack - One million signatures for diversity in Europe” (Dz.U. 2017, L 92, s. 100).

³ Rezolucja Parlamentu (2020)2846(RSP), P9_TA PROV(2020)0370 z dnia 17 grudnia 2020 r.

⁴ Komunikat Komisji C (2021) 171 final z dnia 14 stycznia 2021 r.

– zmiany dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych⁵ w celu zapewnienia swobody świadczenia usług i odbioru treści audiowizualnych w regionach, w których zamieszkują mniejszości narodowe (wniosek 8).

W swoim wyroku Sąd **oddalił skargę** skarżącego o **stwierdzenie nieważności komunikatu Komisji**. Sprawa ta dała Sądowi sposobność, po pierwsze, aby doprecyzować, że z zastrzeżeniem przestrzegania wymogów wynikających z rozporządzenia 2019/788, zasada równego traktowania nie nakłada na Komisję obowiązku organizowania identycznej liczby spotkań z organizatorami każdej EIO, a po drugie, aby zastosować rozwiązanie przyjęte przez Trybunał w odniesieniu do praw przyznanych wyłącznie obywatelom Unii w wyroku *Préfet du Gers et Institut national de la statistique et des études économiques*⁶.

Ocena Sądu

W pierwszej kolejności Sąd stwierdził, że w ramach zaskarżonego komunikatu Komisja przestrzegała **obowiązku uzasadnienia. Biorąc pod uwagę działania już podjęte przez instytucje Unii w dziedzinach objętych rozpatrywaną EIO** i monitorowanie przez Komisję wdrażania tych działań, **Komisja uznała, że na tym etapie nie jest konieczne przyjęcie dodatkowego aktu prawnego dla osiągnięcia celów zamierzonych przez tę EIO.**

W drugiej kolejności Sąd podkreślił, że zgodnie z **zasadą równego traktowania** liczba spotkań organizowanych przez Komisję z organizatorami EIO może różnić się w zależności zwłaszcza od charakteru lub złożoności EIO, a tym samym Komisja nie jest zobowiązana do zorganizowania identycznej liczby spotkań z organizatorami każdej EIO.

W trzeciej kolejności Sąd orzekł, że Komisja nie popełniła oczywistego błędu w ocenie w odniesieniu do badania wniosków 1, 3, 6 i 8 rozpatrywanej EIO.

I tak, w odniesieniu do **wniosku 1** Komisja słusznie powołała się w zaskarżonym komunikacie na kartę Rady Europy⁷ dla uzasadnienia swojej odmowy podjęcia działania określonego w proponowanej EIO. Okoliczność, że Unia nie jest stroną karty, nie świadczy o tym, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie, ponieważ skarżący nie kwestionuje tego, iż Unia regularnie odwołuje się do tego aktu jako do instrumentu prawnego określającego wytyczne w zakresie promocji i ochrony języków regionalnych i mniejszościowych. Z kolei okoliczność, że niektóre państwa członkowskie jej jeszcze nie podpisały czy nie ratyfikowały pozostaje bez znaczenia dla oceny działania Unii w tym obszarze. Podobnie, nie można wymagać od Komisji, aby przy badaniu EIO brała pod uwagę wyłącznie akty prawne Unii, które odnoszą się do wszystkich państw członkowskich i do wszystkich osób wskazanych w tej EIO. Tym samym nie ma znaczenia, że akt rozpatrywany odrębnie nie pozwala na osiągnięcie w pełni celów zamierzonych w EIO, jeżeli wszystkie akty i środki wymienione przez Komisję w komunikacie mogą łącznie przyczynić się do realizacji owych celów.

W odniesieniu do **wniosku 3** Sąd stwierdził również, że Komisja słusznie uznała, że wykonywane zadania, zamierzone cele i działania podjęte przez Europejskie Centrum Języków Nowożytnych (zwane dalej „ECML”) mogą przyczynić się do realizacji celów zamierzonych w tym wniosku, do wzmocnienia świadomości znaczenia w szczególności języków regionalnych lub mniejszościowych oraz promowania różnorodności na wielu poziomach.

W związku z tym Komisja słusznie uznała w zaskarżonym komunikacie, że utrzymanie i rozwijanie współpracy z inną organizacją międzynarodową w dziedzinach odpowiadających dziedzinom, które skarżący zamierzał powierzyć ośrodkowi różnorodności językowej, czyli z ECML, do którego przyłączyła się większość państw członkowskich Unii i które jest ściśle związane z Radą Europy, może przyczynić się do realizacji celów zamierzonych przez wniosek 3 i uniknąć powielania wysiłków i zasobów.

⁵ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) (Dz.U. 2010, L 95, s. 1).

⁶ Wyrok z dnia 9 czerwca 2022 r., *Préfet du Gers et Institut national de la statistique et des études économiques*, [C-673/20](#), (zob. również KP nr [98/22](#)).

⁷ Europejska karta języków regionalnych lub mniejszościowych Rady Europy z dnia 5 listopada 1992 r. (Seria traktatów europejskich – nr 148).

Jeśli chodzi o **wniosek 6**, to o ile cel tego wniosku polega na uzyskaniu rozszerzenia praw obywatelskich na bezpaństwowców i ich rodziny, którzy mieszkają w swoim państwie pochodzenia przez całe życie, Sąd przypomniał, że posiadanie obywatelstwa państwa członkowskiego jest niezbędnym warunkiem, aby dana osoba mogła nabyć i zachować status obywatela Unii oraz w pełni korzystać ze związanych z nim praw. W tych okolicznościach, na podstawie ww. wyroku *Préfet du Gers et Institut national de la statistique et des études économiques*, prawa związane ze statusem obywatela Unii nie mogą zostać rozszerzone na osoby, które nie posiadają obywatelstwa państwa członkowskiego. Ponadto Komisja słusznie uznała, że opracowany przez nią plan działania na rzecz integracji i włączenia społecznego⁸ jest w stanie uwzględnić potrzebę lepszego społecznego integrowania się bezpaństwowców, dzięki lepszym możliwościom zatrudnienia i edukacji oraz lepszym możliwościom społecznym.

Co się tyczy **wniosku 8** Sąd podkreślił, że dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych ułatwia już odbiór i retransmisję audiowizualnych usług medialnych w całej Unii, w szczególności treści audiowizualnych pochodzących z sąsiednich państw członkowskich danego państwa członkowskiego, i to w językach mogących mieć znaczenie dla osób należących do mniejszości narodowych mieszkających w tym ostatnim państwie członkowskim. Ponadto Komisja prawidłowo oceniła, że monitorowanie stosowania tej dyrektywy może przyczynić się do realizacji jednego z celów omawianego wniosku, a mianowicie ulepszenia dostępu do treści audiowizualnych z różnych źródeł i języków. Tym samym Komisja mogła słusznie stwierdzić, że nie była konieczna żadna zamiana wspomianej dyrektywy dla realizacji celu zamierzonego we wniosku 8.

UWAGA: Celem skargi o stwierdzenie nieważności jest doprowadzenie do uznania za nieważne aktów instytucji Unii, które są sprzeczne z prawem Unii. Państwa członkowskie, instytucje wspólnotowe oraz jednostki mogą, pod pewnymi warunkami, wnieść skargę o stwierdzenie nieważności do Trybunału Sprawiedliwości lub Sądu. Jeżeli skarga jest zasadna, stwierdza się nieważność aktu. Instytucja, której to dotyczy, powinna zarządzić ewentualnej próżni prawnej spowodowanej nieważnością tego aktu.

UWAGA: Odwołanie od orzeczenia Sądu, ograniczone do kwestii prawnych, może zostać wniesione do Trybunału w terminie dwóch miesięcy i dziesięciu dni od dnia zawiadomienia o tym orzeczeniu.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Sądu.

[Pełny tekst](#) wyroku jest publikowany na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia.

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Jarosław Zasada ☎ (+352) 4303 2793

Pozostańmy w kontakcie!



⁸ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno- Społecznego i Komitetu Regionów, zatytułowany „Plan działania na rzecz integracji i włączenia społecznego na lata 2021–2027” [COM(2020) 758 final].